

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **Ing. L. K.**
IČ: x
se sídlem P., P. v. 1529
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem advokátní kanceláře
se sídlem 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2017, č. j. KUKHK-32384/DS/2017/Er

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 13. 7. 2017, sp. zn. 2016/13591/SPR-SR-HAL, č. j. 67776/2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o silničním provozu“ nebo „silniční zákon“), a uložil mu pokutu ve výši 1.500,- Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel osobního motorového vozidla porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, překročil dne 30. 8. 2016 ve 14:03 hodin v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 64 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 61 km/h. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. téhož zákona.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do několika bodů. V prvním z nich namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost výroku rozhodnutí, ve kterém nebylo uvedeno ustanovení, dle kterého byla žalobci uložena pokuta, ani ustanovení, dle kterého správní orgán postupoval při její výměře. Výrok neobsahoval všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Dále žalobce zpochybňoval naměřenou rychlost vozidla v kontextu dané křižovatky, umístění dopravních značek a způsob měření. Podle dalšího nebylo dle žalobce prokázáno, že použitý rychloměr má znaky automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, v dalším označil rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v souvislosti s tím, že správní orgán nijak nezduvodnil závěr, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu a proto žalobce závěr o naplnění skutkové podstaty považuje za nepřezkoumatelný, resp. nepodložený. Namítal protiústavnost skutkové podstaty daného správního deliktu, absenci zavinění provozovatele vozidla jakožto znaku skutkové podstaty správního deliktu, porušení práva na spravedlivý proces v kontextu s posouzením, zda nová právní úprava nebyla pro žalobce příznivější. Nepřezkoumatelné označil žalobce rozhodnutí také v souvislosti s tím, že se správní orgán vůbec nezabýval tím, zda bylo měření provedeno na schváleném úseku, v dalším žalobním bodu uvedl, že byl zkrácen na svém právu účastnit se dokazování, neboť správní orgán doplňoval správní spis i poté, co bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání a nové dokazování po doplnění správního spisu již nenařídil. Námitku podjatosti považuje za nesprávně vyřízenou, závěr o její opožděnosti za zcela nepodložený. V posledním žalobním bodě, s odkazem na internetové stránky České televize - reportáž programu ČT 24, namítl nezákonnou negativní diskriminaci českých provozovatelů vozidla při řešení přestupků dle § 125f silničního zákona, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhá, což žalobce současně považuje za protiústavní.

4. Pro výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a není třeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jehož obsah de facto okopíroval.
7. Relevantně se vyjádřil pouze ke dvěma žalobním námitkám, a to k porušení práva na spravedlivý proces v kontextu s posouzením, zda nová právní úprava nebyla pro žalobce příznivější, a k absenci zavinění provozovatele vozidla jakožto znaku skutkové podstaty správního deliktu, resp. k legisvakanci lhůtě zákona č. 183/2017 Sb., zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále také „doprovodný zákon“ nebo „zákon č. 183/2017 Sb.“)
8. Dle svého přesvědčení přistoupil žalovaný k řízení odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání soudu

9. K jednání soudu dne 5. 11. 2018 se dostavil pouze zástupce žalobce, žalovaný svoji neúčast omluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám řádně doručeno, nebránila v souladu s ustanovením § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), žádná zákonná překážka v projednání věci v nepřítomnosti žalovaného.
10. Po zahájení jednání zástupce žalobce plně odkázal na písemné vyhotovení žaloby a za stěžejní v této označil námitku nesprávného vyřízení námítky podjatosti správním orgánem, která byla odmítnuta pro její opožděnost. Správní orgán však neměl dle zástupce žalobce o námitce vůbec rozhodovat, neboť orgánem příslušným k rozhodnutí o ni byl nadřízený orgán správního orgánu.
11. Za další námitku zásadního charakteru zástupce žalobce označil nesprávný popis jednání ve výroku napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že žalobce měl jet v místě křižovatky rychlostí 61 km v hodině, přičemž k měření došlo úsekovým rychloměrem, který měří rychlost na počátku a konci 100 metrového úseku. V daném případě však měla křižovatka úsek toliko 25 metrů a spekulace, jakou rychlostí tedy měl jet žalobce v úseku křižovatky, není ničím reálně podložena. Žalobce tak považuje napadený výrok za neprokázaný. V daném případě tedy vznikají reálné pochybnosti o rychlosti jízdy žalobce v určeném místě, a tedy nelze postupovat jinak, než v pochybnostech v jeho prospěch.

12. Dále zástupce žalobce při jednání vyzdvihl, že v daném místě zcela chyběla potřebná značka B20A, respektive nebyl v tomto směru proveden žádný důkaz o jejím umístění, pouze úředním záznamem, který však podle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) důkazem potřebným k prokázání takové skutečnosti není.
13. Žalobce je dále přesvědčen, že měření neprobíhalo v řádné součinnosti s policií ČR, neboť zde zcela formalisticky byla dohoda na 4 roky, která plyne z rozhodnutí o určení úseku měření, které je však samostatnou podmínkou, a nemůže být bráno jako řádná dohoda.
14. Za zcela podstatné zástupce žalobce při jednání označil to, že dle § 24b) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) je nutné v případě zřízení rychloměrného měření toto označit pomocí dopravních značek. Pokud se žalovaný bránil tím, že toto proběhlo na webových stránkách, žalobce takové zveřejnění nemůže považovat za dostatečné a odpovídající zákonným podmínkám, neboť přeci není možné, aby si řidič před vyjetím hledal na webových stránkách pro svoji cestu podrobné informace. K tomu odkázal zástupce na rozhodnutí NSS, rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č.j. 1 As 30/2009-70 (veškerá rozhodnutí NSS uvedená v tomto rozhodnutí jsou dostupná na internetových stránkách NSS – www.nssoud.cz), který hovoří o tom, že i případný obsah internetových stránek je v daném případě potřebné provést jako důkaz. V daném případě se tak vůbec nestalo a došlo tedy k vadě řízení a žalobce se k uvedenému neměl možnost vůbec vyjádřit. Ani vyhláška k zákonu neumožňuje měření skrytým způsobem, vyhláška naopak obsahuje dopravní značku, která označuje úsek měření rychlosti obecní policií. K tomu současně dodal, že ustanovení § 79a silničního zákona vyžaduje, aby měření rychlosti bylo prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Je přitom dle zástupce žalobce známo, že asi každý řidič zpomalí, pokud ví, že bude změřen, zatímco pokud je měření prováděno skrytě, sice dojde ke zjištění více přestupků, to je ale represe, a nikoli zákonem požadovaná prevence.
15. Poté soud stručně, v rozsahu, který žalobce označil za dostatečný, konstatoval obsah správního spisu a písemné vyjádření žalovaného ze dne 15. 1. 2018.
16. Závěrem jednání zástupce žalobce přednesl žalobní návrh ve stejném znění, jak jej uvedl v žalobě. Navrhl tedy zrušení žalobou napadených rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

17. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

18. Správní orgán obdržel od Městské policie Trutnov oznámení o přestupku (automatizované měření rychlosti jízdy) ze dne 16. 9. 2016 s fotodokumentací, o spáchání přestupku neznámým řidičem motorového vozidla registrační značky, spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti v katastru obce Mladé Buky, jak rozvedeno výše v předmětu tohoto rozsudku.

19. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán žalobci coby provozovateli vozidla dle výpisu z karty vozidla Výzvu ze dne 31. 10. 2016 podle § 125h odst. 1 silničního zákona. Žalobce na ni zareagoval přípisem, doručeným správnímu orgánu dne 1. 11. 2016, v němž oznámil, že v tento den měl uvedené vozidlo pan **A. K.** Doručovací adresa řidiče.
20. S odkazem na vyjádření žalobce vyzval správní orgán prvního stupně pana **A. K.** k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích a to Výzvou ze dne 22. 11. 2016, zaslanou na jeho doručovací adresu. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli zpět s označením, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky, kdy mu bylo zanecháno poučení s tím, že zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 24. 11. 2016.
21. Následně se správní orgán pokusil doručit Výzvu k podání vysvětlení podle ustanovení § 60 zákona o přestupcích **A. K.** na adresu trvalého bydliště. I tato písemnost se však správnímu orgánu vrátila zpět s uvedením důvodu nedoručení „Adresat Nieznany“ (neznámý).
22. Protože se správnímu orgánu nepodařilo doručit písemnosti na adresy uvedené provozovatelem vozidla (žalobcem), zaslal Výzvu k podání vysvětlení podle ustanovení § 60 zákona o přestupcích, ze dne 9. 1. 2017, žalobci.
23. Žalobce na výzvu k podání vysvětlení reagoval tak, že přípisem ze dne 12. 1. 2017 sdělil správnímu orgánu emailovou adresu řidiče vozidla, pana **A. K.** Současně uvedl, že mailová komunikace s panem **K.** by měla být bezproblémová.
24. Dne 6. 2. 2017 zaslal správní orgán na mailovou adresu údajného řidiče mail, ve kterém jej žádal o sdělení doručovací adresy. Dne 14. 2. 2017 **A. K.** na tento mail odpověděl, že se koncem roku 2016 stěhoval, a proto si korespondenci na adrese nepřevzal. Sdělil správnímu orgánu novou doručovací adresu, kterou byla.
25. Prověrkou v dostupných evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že **A. K.** není nijak evidován, tedy nemá veden pobyt ani ubytování v České republice dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. O žádný druh pobytového oprávnění ani o vízum v minulosti nežádal. Dále bylo zjištěno, že v minulosti nežádal ani o vízum či jiné pobytové oprávnění jiného členského státu EU, na základě kterého by byl oprávněn na územní ČR přechodně pobývat. Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, poskytl správnímu orgánu i informaci ohledně existence osoby **A. K.** z polských informačních systémů, kdy správnímu orgánu dne 24. 4. 2017 sdělil, že osoba nebyla nalezena v polských informačních systémech.
26. S odkazem na vyjádření **A. K.** v mailu doručeném správnímu orgánu dne 14. 2. 2017, předvolal správní orgán prvního stupně tuto osobu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích na den 23. 3. 2017 v 8:00 hodin s tím, že vyjádření lze případně správnímu orgánu zaslat písemnou formou a opatřit úředně ověřeným podpisem. Výzva správního orgánu ze dne dne 21. 2. 2017, zaslaná na novou doručovací adresu byla tak jako v předchozích několika pokusech o doručení vrácena odesílateli zpět s označením, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky, kdy mu bylo zanecháno poučení s tím, že zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 23. 2. 2017.
27. Dne 9. 3. 2017 obdržel správní orgán písemnost (podací pošta Praha 1), ve které bylo uvedeno, že tak jako v den sepsání dané písemnosti, bude se i dne 23. 3. 2017 **A. K.**

- nacházet v Polsku a k podání vysvětlení se tedy nebude moci dostavit. K požadavku správního orgánu ohledně úředního podpisu vyjádření, uvedl, že zastává názor, že tento není třeba a správní orgán jej nemá právo vyžadovat. K předmětnému přestupku uvedl, že v daný den a dobu byl ve stresu a je možné, že přestupek spáchal.
28. Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o přestupku dne 3. 5. 2017 v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
29. Dne 12. 5. 2017 zahájil proti žalobci jakožto provozovateli předmětného vozidla správní řízení a současně ho vyrozuměl o provedení důkazů mimo ústní jednání, dne 13. 6. 2017 v 8:00 hodin v budově Městského úřadu Trutnov. Závěrem uvedeného úkonu pak správní orgán prvního stupně poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené oznámení bylo doručeno do datové schránky žalobce dne 14. 5. 2017.
30. Na základě výše uvedeného správní orgán prvního stupně dne 13. 6. 2017 provedl důkazy listinami obsaženými ve spise, o čemž svědčí Protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání z téhož dne. Jak vyplývá z následného rozhodnutí správního orgánu, žalobce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužil.
31. Po provedení důkazů mimo ústní jednání obdržel správní orgán písemnost „plná moc“ zaslanou společností ODVOZ VOZU s.r.o., se sídlem Americká 362/11, 120 00 Praha-Vinohrady. Plnou mocí zmocnil žalobce uvedenou společnost k zastupování ve správním řízení vedeném pod sp. zn. 2016/13591/SPR-SR-HAL.
32. Dne 16. 6. 2017 vyrozuměl správní orgán v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu žalobce o ukončení dokazování a možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, stejně tak jako vyjádření se k těmto podkladům. Oznámení bylo zmocněnci žalobce doručeno do datové schránky. Termín pro seznámení se s podklady rozhodnutí byl stanoven na 12. 7. 2017 v 8:00 hodin v budově Městského úřadu Trutnov. Žalobce ani jeho zástupce se v daný termín nedostavili. Nevyužili ani možnosti, o které byli poučeni, a to sice o možnosti seznámit se po předchozím telefonickém či jiném projednání s podklady rozhodnutí i v jiném termínu.
33. Dne 27. 6. 2017 byl správnímu orgánu doručen žalobcův mail označený „NÁMITKA PODJATOSTI.“ Žalobce jím vznesl námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům Městského úřadu Trutnov, včetně starosty, místostarosty a tajemníka úřadu. Jejich podjatost shledal žalobce v tom, že jsou motivováni naplňovat rozpočet města Trutnov v jeho příjmové části, kterou mimo jiné tvoří příjem z pokut.
34. Správní orgán se k podání žalobce ze dne 27. 6. 2017 vyjádřil dne 30. 6. 2017, kdy téhož dne bylo jeho vyjádření doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce. Uvedl, že žalobcova námitka podjatosti je postavena na obecných důvodech, které jsou bez reálných podkladů vyvozovány z důsledků, které vyplývají z ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, který zní: „*pokuta uložená orgánem obce je příjmem obce, jejíž orgán ve věci rozhodoval v prvním stupni. Pokuta uložená jiným správním orgánem České republiky je příjmem státního rozpočtu této republiky*“ a dalších právních předpisů upravujících výkon státní správy. Příkladem správní orgán uvedl zákon o silničním provozu a správní řád. Zákonné postavení Městského úřadu Trutnov a

dalších správních orgánů tedy bylo zřejmé před samotným zahájením předmětného správního řízení a nelze mít za to, že by se o něm žalobce dozvěděl bezprostředně před podáním námítky. Současně správní orgán ve svém vyjádření žalobce vyzval, aby v souladu s ustanovením § 14 odst. 1 správního řádu: „*Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit*“ doplnil podání o poznatky, svědčící o podjatosti uvedených osob včetně příslušných důvodů (informací, tvrzení), aby o případné námítce mohlo být usnesením rozhodnuto, neboť z podání doručenému správnímu orgánu není zřejmý konkrétní poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům, který by mohl signalizovat podjatost výše uvedených osob. Závěrem správní orgán shrnul, že s námítkou žalobce naložil jako s neformálním podnětem, neboť námitka nebyla podána neprodleně.

35. Dle sdělení Magistrátu města Liberec ze dne 10. 7. 2017 A. K. byl jako osoba podezřelá ze spáchání přestupku označen v několika správních řízeních, vedených tímto správním orgánem. Stejnou zkušenost má i zdejší soud z vlastní činnosti (např. 29A 7/2011).
36. Dne 13. 7. 2017 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o správním deliktu č. j. 67776/2017, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 1.500,- Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, kterým napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v plném rozsahu.
37. Na výzvu správního orgánu k odstranění nedostatků podání ve smyslu ustanovení § 37 správního řádu žalobce nereagoval.
38. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry krajského soudu

I. Vady výroku

39. Nezákonně a nepřezkoumatelně rozhodoval dle žalobce správní orgán o uložené sankci, kdy zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Výrok rozhodnutí tak neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. S ohledem na blanketní dispozici ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, měl správní orgán ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikovat právní normu, na kterou blanketní právní norma (§ 125f odst. 3 zákona o silničním provozu) odkazuje. K uvedenému žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 9. 4. 2015, č.j. 60 A 10/2014-33. Ve spojitosti s uvedeným namítl žalobce i absenci ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ve výroku rozhodnutí, a to s odkazem na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2006, č.j. 2 As 111/2015-42.
40. Krajský soud má za to, že správní orgán ve výroku svého rozhodnutí dostatečně konstatoval právní normu, dle které uložil sankci žalobci, když nezastírá, že uvedení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, by navíc konkretizovalo výměru zákonného rámce. Absence tohoto navazujícího ustanovení není však sama o sobě způsobila být důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. K judikatuře uvedené k námítce (rozh. KS v Ústí nad Labem, pob. Liberec ze dne 9. 4. 2015) má krajský soud za to, že není příliš přiléhavá, neboť upravuje právní kvalifikaci skutku, na jejíž formulaci jsou bezesporu kladeny judikaturou vyšší nároky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.

41. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán na str. 7 a 8 svého rozhodnutí velice podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Tato kritéria krajský soud shledal v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu i s žalobcem uváděným rozhodnutím NSS ze dne 7. 4. 2006, dle kterého: „*principy právní jistoty pak vyžadují, aby ten, komu je ukládán trest, neměl naprosto žádnou pochybnost o tom, jakými jednáními naplnil skutkovou podstatu deliktu, o jaký delikt se jedná a na základě jakých pravidel je mu ukládána sankce.*“ Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a dostal tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvodná.
42. Pro nesrozumitelnost je dle žalobce výrok rozhodnutí nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje všechny skutkové okolnosti nezbytné k závěru, že došlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu, který je žalobci kladen za vinu. Dle rozsudku NSS ze dne 11. 9. 2015, č.j. 111/2015-42 však: „*Z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno.*“ Z výroku dle žalobce nelze dovodit, že údajné porušení pravidel silničního provozu nemělo za následek dopravní nehodu, ačkoliv tyto skutečnosti jsou znakem skutkové podstaty správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu. Z výroku nelze dle žalobce dovodit ani to, jaká dopravní značka měla být jednáním řidiče žalobcova vozidla porušena.
43. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“ Odstavce 2 a 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Jde o podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoli o skutkovou podstatu, jak se žalobce mylně domnívá. Skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je vyjádřena v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu - ke spáchání deliktu dojde porušením primární povinnosti stanovené provozovateli vozidla § 10 odst. 3 silničního zákona, podle něhož je povinen zajistit, aby v případě užívání vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody ani zjištění přestupku automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Výrok správního orgánu proto odpovídá požadavkům § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb, správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), i ustálené judikatuře NSS, která dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2As 85/2016, rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2013, sp. zn. 7Afs 59/2013). Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu dle krajského soudu umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věci

řízení ve věci přestupku a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu. Krajský soud považuje námitku za nedůvodnou.

44. Jestliže ve výroku rozhodnutí správní orgán uvedl, že „*rychlost jízdy byla stanovena místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50km/h*“ a že řidiči vozidla „*byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v.č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 64 km/h, po zvážení odchyly měřícího zařízení +/- 3km/h, rychlost jízdy 61 km/h*“ je zřejmé, že jednáním řidiče byla porušena zákazová dopravní značka nejvyšší povolené rychlosti 50km/h, která mu tuto nejvyšší povolenou rychlost zakazovala překročit.
45. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí dále žalobce shledal v tom, že tato jsou zjevně „šablonovitá“. Krajský soud z úřední činnosti takový poznatek nemá (přestože žalobce ve své žalobě vyjadřuje přesvědčení, že jej mít „musí“). Deliktní jednání, která jsou předmětem rozhodnutí, nejsou skutkově složitými věcmi. K jejich prokázání není zapotřebí žádné složité dokazování a bývají spolehlivě prokázána listinami založenými ve správních spisech (např. záznamy pořízenými automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, které dokumentují dobu, úsek měření, rychlost projíždějícího vozidla, rychlostní limit a samotná měřená vozidla, listiny prokazující vlastnosti měřícího přístroje, smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek, ověřovací listy Českého metrologického institutu, veřejnoprávní smlouvy...). Listiny ve spisech založené jsou ve vzájemném souladu, a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Nelze správnímu orgánu vytýkat, že ve skutkově totožných věcech svá zjištění dokládá stejnými listinami, které pak z logiky věci i totožně ve svých rozhodnutích (jejich odůvodněních) hodnotí. Jestliže žalobce v žalobě uvádí pravděpodobnost, že oprávněná úřední osoba při přípravě rozhodnutí nezvážila konkrétní okolnosti daného případu dostatečně důkladně, není krajskému soudu z takto obecně formulované námitky zřejmé, jaké „konkrétní okolnosti“ měl žalobce na mysli. Krajský soud shledal, že správní orgán měl dostatečnou oporu pro odůvodnění svého rozhodnutí ve správním spisu a v odůvodnění pečlivě uvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení těchto podkladů a při výkladu právních předpisů. Za šablonovité rozhodnutí správního orgánu nelze označit.

II. Rychlostní limit III. Úsekové měření

46. Dále žalobce namítl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu se skutečností, neboť „*v místě křižovatky*“ nepochybně nebyla nejvyšší dovolená rychlost stanovena místní úpravou (tj. zákazovou dopravní značkou č. B 20a) na 50 km/h, ale platila zde obecná úprava, tj. 90 km/h.
47. S odkazem na § 3 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 29/2015 Sb. (která sice nebyla účinná v době spáchání údajného správního deliktu, ale dle názoru žalobce se zde uplatní z důvodu retroaktivity *in mitius*), a na § 2 písm. w) a § 2 písm. x) zákona o silničním provozu na satelitním snímku vyznačil hranice předmětné křižovatky žlutými čarami (obrázek č. 1 obrazové přílohy). Aby „*v místě křižovatky*“ platil rychlostní limit 50 km/h stanovený dopravní značkou č. B 20a („50“), musela by dle žalobce tato dopravní značka

být umístěna za hranicemi této křižovatky, neboť platnost jakékoli zákazové dopravní značky umístěné před hranicí křižovatky je touto hranicí ukončena.

48. Žalobce dané místo ohledal a zjistil, že žádná dopravní značka č. B 20a za hranicemi předmětné křižovatky umístěna není. Uzavřel proto, že v předmětné křižovatce neplatil rychlostní limit 50 km/h, ale 90 km/h. Výrok je tak dle žalobce v rozporu se skutečností, současně je mu kladeno za vinu jednání, které nebylo protiprávní.
49. Žalobce namítl, že i kdyby v křižovatce platil rychlostní limit 50 km/h, výrok o vině by neměl podklad ve spisovém materiálu, ani v odůvodnění. Nezjištěný řidič totiž měl jeho vozidlem dle výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně překročit rychlost o 11 km/h „v místě křižovatky“.
50. Z výstupu z rychloměru se sice podává, že vozidlu byla změřena rychlost 64 km/h, resp. 61 km/h po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h. S ohledem na princip měření rychlosti použitým rychloměrem (úsekové měření rychlosti) však tento údaj představuje nikoli okamžitou rychlost měřeného vozidla v určitém místě (např. v místě křižovatky, dlouhé zhruba 25 m, obrázek č. 2 obrazové přílohy), ale jeho průměrnou rychlost v celém měřeném úseku (dlouhém 117 m).
51. Tuto skutečnost dle žalobce správní orgány nereflektovaly, a uzavřely, že bylo prokázáno, že nezjištěný řidič s vozidlem žalobce „v místě křižovatky“ překročil rychlost o 11 km/h, ačkoli k tomu neměly způsobit důkaz. Na základě výstupu z úsekového rychloměru totiž nelze dle žalobce dovozovat, jakou rychlostí jel nezjištěný řidič v části měřeného úseku. Nelze tak nad veškerou pochybnost vyloučit, že právě „v místě křižovatky“ jel řidič rychlostí $x \leq 50$ km/h, neboť z výstupu rychloměru se žádným způsobem nepodává okamžitá rychlost vozidla „v místě křižovatky“. I kdyby proto v místě křižovatky skutečně platil rychlostní limit 50 km/h, neměl by výrok o vině zákonný podklad, neboť s ohledem na princip měření rychlosti použitým rychloměrem nelze nad veškerou pochybnost vyvrátit, že právě v místě křižovatky (která svou délkou tvoří zhruba pětinu měřeného úseku) jel žalobce předpisově, resp. rychlostí nižší (nebo i vyšší), než je 61 km/h. Nebylo tedy nad veškerou pochybnost prokázáno, že se stal skutek, který je žalobci výrokem rozhodnutí prvního stupně kladen za vinu a rozhodnutí prvního stupně je proto v rozporu s ust. § 3 správního řádu.
52. Žalobce v rámci tohoto žalobního bodu též namítl, že správní orgán neprovedl žádný přímý důkaz o tom, že by údajně porušená dopravní značka byla na dané místo skutečně umístěna. Pro neprovedené dokazování je nutné s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* dle jeho názoru konstatovat, že v měřeném úseku údajně porušená značka nebyla umístěna, ani stanovena podle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu.
53. Krajský soud konstatuje, že žalobce v rámci uvedeného opomíjí nespornou skutečnost, že v daném případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „v místě křižovatky“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo, že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy vůbec relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobce v hranicích křižovatky, vymezených v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

54. Relevanci postrádá i fakt, že rychlostní omezení je ukončeno nejbližší křižovatkou. Námitka žalobce, že v místě křižovatky rychlostní limit neplatil, nemůže obstát, neboť ten by naopak přestal platit až s koncem hranice křižovatky. Podstatné je však to, že žalobce své tvrzení, že za hranicí předmětné křižovatky nebyla porušena dopravní značka umístěna, nikterak neprokazuje, jedná se o ničím nepodložené tvrzení.
55. Tvrzení žalobce, že místo ohledal a že se za hranicí křižovatky dopravní značka č. B 20a nenachází, je nevěrohodné. Navíc není vůbec zřejmé, kdy mělo k tomuto ohledání dojít, pochopitelně jistě ne v době spáchání přestupku. A zřejmě ani ne do doby ukončení správního řízení. Bylo by přece logické, aby takové zjištění žalobce uplatnil již v době řízení před správními orgány. Ze satelitního snímku připojeného žalobcem k žalobě pak tato skutečnost rovněž neplyne.
56. V kontextu průběhu celého správního řízení a chování žalobce v něm navíc vše nasvědčuje tomu, že se jedná o tvrzení účelové a obstrukční. Žalobce ho totiž v celém správním řízení vůbec nevzněl, tedy nerozpíral, že v měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h platil. Z obsahu odůvodnění prvoinstančního správního orgánu, např. z pasáže, v níž se zabývá popisem zvýšené rizikovosti nehod v měřeném úseku je zřejmé, že je správnímu orgánu prvního stupně situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti. Nebylo tedy dle krajského soudu důvodu, aby správní orgány v tomto směru prováděly podrobnější dokazování, zvláště když v odvolání žalobce tuto námitku rovněž nevzněl. Krajský soud uvedené námitce přisvědčit nemohl.

IV. Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

57. V další žalobní námitce žalobce uvedl, že správní orgán neodůvodnil svůj závěr, že měřící zařízení SYDO TRAFFIC VELOCITY je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán se totiž nijak nezabýval tím, co to automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy je (jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy) a jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr (a odkud a jakým způsobem taková zjištění čerpá). Proto pochopitelně neprovedl ani srovnání, zda znaky použitého rychloměru odpovídají definičním znakům automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.
58. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, tento zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
59. Správní orgán prvního stupně svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 3. 8. 2016, č. 8012-OL-70240-16, smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek uzavřená mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o. coby pronajímatelem, a městem Trutnov coby nájemcem, ze dne 7. 2. 2014, včetně dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2015, vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov k návrhu místní úpravy provozu na pozemních

komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie ze dne 29. 1. 2014, včetně doplnění ze dne 24. 2. 2014, veřejnoprávní smlouvu ze dne 28. 6. 2013 uzavřenou mezi městem Trutnov a Městyssem Mladé Buky, včetně jejího dodatku ze dne 23. 12. 2013, Certifikát o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 ze dne 2. 2. 2012). Na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.

60. Pro příklad uvádí krajský soud citaci z uvedeného Certifikátu: „*Silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem typu SYDO Traffic Velocity je určen k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.*“
61. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

V. Protiústavnost

62. V dalším z žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
63. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se opakovaně zabýval NSS např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).
64. Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
65. Naposledy se pak vyjádřil k dané problematice Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl ÚS 15/16, jímž zamítl další návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, s tím, že neshledal nesoulad uvedených ustanovení s ústavním pořádkem České republiky.
66. Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.

VI. Závěry

67. V tomto bodě žaloby žalobce uvedl, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty bylo v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadováno pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty doprovodného zákona a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ve své žalobě pak podrobně zdůvodil své přesvědčení, že doprovodný zákon nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017, tedy necelé dva týdny po nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „zákon o odpovědnosti za přestupky“ nebo „přestupkový zákon“). S ohledem na rozdílná data nabytí účinnosti obou výše zmíněných zákonů, bylo dle žalobce v mezidobí nabytí jejich účinnosti, tj. od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2018, vyžadováno v souladu s ustanoveními § 112 odst. 1 přestupkového zákona a § 15 odst. 1 téhož zákona k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (správní delikt) zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017, nabytím účinnosti doprovodného zákona, bylo zavinění, jakožto znak předmětného přestupku odstraněno. Z toho následně žalobce v žalobě dovozuje, že s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius, je nutné aplikovat omezení odpovědnosti (z objektivní na subjektivní) ne jen na správní delikty spáchané v období od 1. do 13. 7. 2017, ale i na delikty spáchané dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, omezující jeho odpovědnost. V souvislosti s uvedeným pak žalobce požaduje, aby v rámci nového řízení, po zrušení napadených rozhodnutí, byla jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je zavinění. Odmítá totiž, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečně plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl. Nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.
68. K přesvědčení žalobce, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 13. 7. 2017 a k žalobní námitce odvíjející se od této teze krajský soud konstatuje, že tento zákon je zákonem doprovodným k zákonu o odpovědnosti za přestupky a zákonu č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích. Obsahuje nezbytné změny v zákonech, obsahující skutkové podstaty přestupků a dosavadních správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. Již ze samotné logiky věci, z důvodu jednoty právního řádu, byla data účinnosti zákonů, jež spolu úzce souvisí, sjednocena. Tento postup je zcela legitimní.
69. V žalobcem citovaném ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, je stanoveno, že *pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívejší počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.* V daném případě zákonodárce využil větu druhou citovaného ustanovení a z důvodů, které považoval za naléhavý obecný zájem a které podrobně popsal v důvodové zprávě k zákonu č. 183/2017 Sb., přikročil ke zkrácení legisvakanční lhůty.
70. Jak původní právní úprava zákona o silničním provozu, tak i právní úprava novelizovaná, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a nic nenásvědčuje tomu, že záměrem zákonodárce bylo toto pravidlo, byť i jen dočasně, změnit a prokazovat zavinění. V této souvislosti je s ohledem na trvalou objektivní

odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné jeho tvrzení, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil. Zákon byl přijat a stal se účinným tak, jak předvídají jeho ustanovení. Tedy dne 1. 7. 2017, stejně jako zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon o některých přestupcích. Není proto důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

VII. Další vady

71. Žalobce mezi dalšími vadami rozhodnutí namítal, že není zřejmé, zda správní orgán postupoval v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, tedy zda bylo zkoumáno, jestli je novější právní úprava pro něj příznivější, a pokud ne, tak zda byla užita právní úprava účinná v době spáchání údajného správního deliktu. Došlo tak rovněž k porušení práva na spravedlivý proces. Žalobce přitom zastává názor, že minimálně zákon o odpovědnosti za přestupky je pro něj příznivější, a tedy měl být žalovaným užit. Tento zákon totiž mj. umožňuje jít při výměře sankce pod spodní hranici sankční sazby, nebo zakotvuje polehčující okolnosti atp. Správní orgán se tedy dle žalobce měl minimálně zabývat tím, zda nebylo na místě podle tohoto ustanovení postupovat.
72. Dle ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky je možné pokutu uložit *v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.*
73. Dle krajského soudu lze přisvědčit, že je povinností správních orgánů (i soudů) dostát ústavnímu požadavku, obsaženému v čl. 40 odst. 6 Listiny a i bez řádně uplatněné námítky vždy zkoumat, zda úprava, která nabyla účinnosti až po spáchání přestupku, není pro pachatele příznivější a není ji proto třeba aplikovat. To vyplývá i z § 7 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, účinného do 1. 7. 2017. Dle rozsudku NSS ze dne 4. 7. 2018, č.j. 10 As 18/2018-59 pak: „*pro posouzení otázky, zda by použití nové právní úpravy bylo pro žalobce příznivější je rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti konkrétně posuzovaného jednání, jehož by bylo dosaženo při aplikaci zákona účinného v době spáchání činu a zákona pozdějšího. Mimořádné snížení výměry pokuty je přitom institutem výjimečným, kterým správní orgán může posoudit specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v nejnižší možné výměře zákonného rámce.*“. Ze spisového materiálu nyní posuzovaného případu nic takového nevyplývá, proto výslovné zavedení institutu mimořádného snížení pokuty je pro výrok o vině a trestu irrelevantní. Použití zásady retroaktivity ve prospěch pachatele by připadalo v úvahu, pokud by na případ žalobce mohl § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky alespoň teoreticky dopadat.
74. K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 - 45, v němž vyslovil, že „*zákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady*

individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“.

75. Krajský soud má za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.
76. Žalobce poukázal dále na to, že správní orgán zmatečně dovozoval splnění podmínky součinnosti obecní policie a Policie ČR při měření rychlosti dle § 79a silničního zákona z dokumentu, který prokazuje toliko to, že měření rychlosti bylo provedeno na určeném úseku, což jsou dvě samostatné a odlišné podmínky podle citovaného ustanovení. Skutečností tak zůstává, že součinnost jakožto podmínka měření rychlosti nebyla přezkoumatelně odůvodněna a ani prokázána. Tím, zda bylo měření provedeno na schváleném úseku, se pak správní orgán nezabýval vůbec, jedná se tedy o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
77. K této námitce krajský soud cituje z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně: „... měření v místě Mladé Buky, silnice I/14, provádí Městská policie Trutnov v součinnosti s Policií ČR v souladu s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu. Tato skutečnost je ve spisové dokumentaci doložena vyjádřeními Územního odboru Policie ČR DI Trutnov č.j. KRPH-597-005/ČJ-2014-051006 ze dne 29.01.2014 a č.j. KRPH-597-017/ČJ-2014-051006 ze dne 24.02.2014. Městská policie Trutnov vykonává měření rychlosti na katastrálním území městyse Mladé Buky na základě veřejnoprávní smlouvy ze dne 28. 06. 2013.“ Že při měření v místě Mladé Buky, silnice I/14 jsou naplněny zákonné podmínky uvedené žalobcem - součinnosti obecní policie a Policie ČR a měření na schváleném úseku, správní orgán opřel o vyjádření Územního odboru Policie ČR DI Trutnov č. j. KRPH-597-005/ČJ-2014-051006 ze dne 29. 1. 2014 a č.j. KRPH-597-017/ČJ-2014-051006 ze dne 24. 2. 2014 a veřejnoprávní smlouvu ze dne 28. 6. 2013, uzavřenou mezi městem Trutnov a Městyssem Mladé Buky.
78. Jak je zřejmé z obsahu vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie ze dne 29. 1. 2014, včetně doplnění ze dne 24. 2. 2014, Policie České republiky udělila souhlas dle § 79 a zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v daném úseku v obou směrech a to až do 31. 5. 2018.
79. Dne 28. 6. 2013 (doplněna 23. 12. 2013) pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi městyssem Mladé Buky a městem Trutnov, na jejímž základě jsou orgány města Trutnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu městyse Mladé Buky přenesenou působnost na úseku agendy přestupků.
80. V podrobnostech odkazuje na úplné znění uvedených listin. Tyto důkazy důvodnost uvedené žalobní námitky spolehlivě vyvracejí.
81. Žalobce dále poukazuje na to, že správní orgán uvedl, že byly zveřejněny informace o zřízení rychloměru na internetu, a že byla na daném místě umístěna i značka, informující o probíhajícím měření, ale toto tvrzení nebylo nijak prokázáno, jedná se tak o tvrzení nepodložené. Správní orgán se odkazuje na určité internetové stránky, ale to nic nemění

na tom, že tyto stránky nebyly řádně provedeny jako důkaz (a nebyly obsahem spisu), navíc to nelze považovat za dostatečné uveřejnění, protože pokud dojde ke zveřejnění článku na regionálním serveru, dozví se o tom pouze někteří z místních obyvatel. O probíhajícím měření by se mělo informovat pomocí příslušných značek, to však v tomto případě bylo správním orgánem pouze tvrzeno, a nikoliv prokázáno. Při jednání před soudem, dne 5. 11. 2018 zástupce tuto námitku rozvinul, kdy uvedl, že dle § 24b) zákona o obecní policii je nutné v případě zřízení rychlostního měření toto označit pomocí dopravních značek. Ani vyhláška k zákonu dle žalobce neumožňuje měření skrytým způsobem. Vyhláška naopak obsahuje dopravní značku, která označuje úsek měření rychlosti obecní policií. Dále dodal, že ustanovení § 79 a) silničního zákona vyžaduje, aby účelem měření rychlosti bylo zvýšení bezpečnosti provozu. Je přitom známo, že asi každý řidič zpomalí, pokud ví, že bude změřen, zatímco pokud je měření prováděno skrytě, sice dojde ke zjištění více přestupků, to je ale represe, a nikoli zákonem požadovaná prevence.

82. Správní orgán ve svém rozhodnutí na str. 5 uvedl, že: *“V souladu s ustanovením § 24b zákona č. 553/1991, o obecní policii, byly zveřejněny informace o zřízení stálého automatického technického systému, kdy byla veřejnost vhodným způsobem vyrozuměna prostřednictvím veřejné vyhlášky umístěné na úřední desce orgánu a městyse Mladé Buky, kterou dal Krajský úřad Královéhradeckého kraje souhlas k umístění zařízení na silnici I/14 v k.ú. Mladé Buky a k umístění dopravního značení v souvislosti s místní úpravou provozu (zn. 4409-3/DS/14/Po), a k následnému umístění svislé dopravní značky upozorňující na měření rychlosti. Současně byla veřejnost informována prostřednictvím médií, např. dne 17. 07. 2014 v regionálním deníku Trutnovinky na adrese <http://trutnovinky.cz/zpravy/aktuality/2014/cervenec/v-mladych-bukach-ted-ohlidapovolenou-padesatku-novy-radar/> a na stránkách Města Trutnova tiskovou zprávou ze dne 12. 2. 2014 <http://www.trutnov.cz/rss-import/v-mladych-bukach-ted-ohlida-povolenou-padesatkunovy-radar?highlightWords=radar+mlad%C3%A9+buky>. Ustanovení § 24b zákona č. 553/1991, o obecní policii zní: “ (1) Obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu. (2) Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.”* Zákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení. Umístění veřejné vyhlášky informující veřejnost o zřízení stálého automatického technického systému na úřední desce městyse Mladé Buky shledává krajský soud za dostatečné uveřejnění. Za vhodné pak krajský soud považuje i zveřejnění v místním periodiku a na webových stránkách města Trutnova. S námitkou žalobce, týkající se nedostatečného uveřejnění, se tak krajský soud neztotožnil.

83. Podle ustanovení § 79a silničního zákona ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je

označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.

84. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
85. K tvrzení žalobce, že správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že byla na daném místě umístěna značka informující o probíhajícím měření krajský soud konstatuje, že takové tvrzení rozhodnutí správního orgánu neobsahuje.
86. Správní orgán prvního stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně zabýval problematikou zvýšení bezpečnosti provozu (závěr str. 5 a počátek str. 6) a odůvodnil, proč je v měřeném úseku měření rychlosti potřebné a důležité právě za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajskému soudu nezbyvá, než těmto jeho zjištěním přisvědčit.
87. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že pozitivní vliv měření rychlosti na zvýšení bezpečnosti provozu v daném úseku plyne mimo jiné právě z vyjádření Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie ze dne 29. 1. 2014, včetně doplnění ze dne 24. 2. 2014.
88. Za další vadu rozhodnutí považuje žalobce to, že správní orgán patrně rozhodoval na základě podkladů, které nebyly řádně provedeny jako důkaz v rámci dokazování, kterého by žalobci bylo umožněno se účastnit, neboť správní orgán zřejmě doplňoval spis o další podklady i poté, co bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, a nové dokazování již nenařídil. Takový postup je nepřipustný a žalobce byl zkrácen na svém právu účastnit se dokazování.
89. S ohledem na to, že žalobce svoji domněnku o tom, že správní orgán zřejmě doplňoval spis o další podklady i poté, co bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, ničím nepodložil, krajský soud se námitkou v tomto směru více nezabýval. Z řádně očíslovaného správního spisu pro něj nic takového nevyplývá. Veškeré listiny, hodnocené ve správních rozhodnutích, jsou očíslovány, a ve správním spise zařazeny před oznámením o ukončení dokazování a poskytnutí možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 26. 6. 2017. Pokud by žalobcova námitka, že „správní orgán patrně rozhodoval na základě podkladů, které nebyly řádně provedeny jako důkaz v rámci dokazování, kterého by žalobci bylo umožněno se účastnit“ směřovala k tomu, že listinné důkazy, založené ve správním spise a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí v průběhu správního řízení nebyly provedeny, krajský soud k této otázce poukazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, s nimiž se ztotožňuje: „Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů

listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“ Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však žalobce ani jeho zástupce nevyužili.

90. Poslední žalobcovou námitkou, kterou se krajský soud zabýval, je námitka žalobcem, resp. jeho zástupcem označená při ústním jednání dne 5. 11. 2018 za stěžejní. Jedná se o námitku nesprávného vyřízení námítky podjatosti správním orgánem, která byla odmítnuta pro její opožděnost. Správní orgán však neměl dle zástupce žalobce o námitce vůbec rozhodovat, neboť orgánem příslušným k rozhodnutí o ni byl nadřízený orgán správního orgánu.
91. K této krajský soud ve stručnosti odkazuje na vyjádření správního orgánu ze dne 30. 6. 2017, které je detailně popsáno v bodě 34 tohoto rozhodnutí. Správní orgán o námitce podjatosti nijak nerozhodoval, vyzval žalobce, aby v souladu s § 14 odst. 1 správního řádu doplnil podání o poznatky svědčící o podjatosti uvedených osob včetně příslušných důvodů (informací, tvrzení), aby o případné námitce mohlo být usnesením rozhodnuto, neboť z podání doručeného správnímu orgánu nebyl zřejmý konkrétní poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům, který by mohl signalizovat podjatost výše uvedených osob. Na tuto výzvu žalobce nijak nereagoval.
92. Žalobce ve své žalobě závěrem namítl, že při řešení přestupků dle § 125f silničního zákona dochází v ČR dlouhodobě a ve velkém rozsahu k nepřipustné diskriminaci, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhají. Takovým postupem dochází dle žalobce k nezákonné negativní diskriminaci českých provozovatelů, což považuje žalobce za protiústavní.
93. Krajský soud se domnívá, že není příslušný k řešení této „námitky“ v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, proto se jí nezabýval.
94. Krajský soud shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
95. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. listopad 2018

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně